

MARICA BARTOLOVA:

Beletova Majda.

li ne poznate Beletove Majde? Seveda je ne poznate, ker je za šolo še premajhna, dasi že sama hodi na trg in prinaša v mamini torbi mesa in vsega, kar ji je naročeno. Lansko leto je še hodila le z mamom na trg z lepim, malim oprtnjakom. Vanj je mamica naložila razne zelenjave za kuho, na vrh je pa dela zelenih vej in pisanih rož z dolgimi peclji, da se je Majdina glavica videla kakor rožica med rožami.

Lahka, drobna in poskočna je Beletova Majda kakor prava žoga. Še pred nekoliko leti je pridrvela k nam, se vrgla že v veži na tla, potem v velikih skokih pribežala v kuhinjo in v sobe ter pod mizami in posteljami preobračala kozolce.

Zdaj seveda ne dela več tako, saj je bil pred dnevi njen peti rojstni dan. Sedaj prihaja na vrata, resno pozdravlja in gleda, kaj delamo. Vse opazuje in izreka o vsem odkrito svoje mnenje.

Majda govori že kakor odrasli ljudje. Ko je bila oni dan pri nas, je vzela metlo ter začela pometati kuhinjo. Hipoma se ustavi in vzklikne resno in žalostno: »Joj, koliko se mora človek mučiti!«

Šteti zna do deset in še dalje, vendar se je danes uštela. Vprašali smo jo, koliko jih je v družini, pa je štela: »Oče in služkinja sta dva, jaz in Marinka dve, je štiri, mamica ena je tri.«

Svoj rojstni dan je pričakovala prav težko, ker ji je mama obljubila, da dobi takrat knjigo s podobami. Pritekla je k nam in pripovedovala: »Zdajle pojdem še štirikrat spat, potem bo moj rojstni dan, jutri pojdem še trikrat, pojutrišnjem še dvakrat, popojutrišnjem še enkrat, pa bom že imela knjigo.«

Z našo Dano sta se nekoč menili o Majdini sestrični Pavli, ki je umrla lansko leto. Pavla je pisala nalogo in držala svinčnikovo kapico v ustih. Kapica ji je zdrknila v sapnik in čez nekaj ur je ubožica Pavla umrla. Zato ne devlje Majdica nobene take stvari v usta, ker se še predobro spominja svoje sestrične. Računali sta torej z našo Dano, koliko je bila Pavla stara, ko je umrla. Dana je trdila, da je imela Pavla dvanajst, Majda pa, da enajst let. Nekaj časa Majda molči in misli, potem pa vpraša: »Ali ne bi ti, ki si že velika, spoznala po Pavlinih copatah, koliko je bila stara? Njene copate imam jaz doma.«

Dasi je Majda še mala, je vendar junaška. Ko pride zvečer ura, da mora v posteljo, želi mamici in očetu lahko noč pa gre iz kuhinje skozi veliko jedilnico v spalnico. Prižge si na nočni omarici električno

luč, se sleče, luč zopet ugasne, leže, se priporoči dobremu Bogcu in zaspi. Pa tudi sicer je Majda junaška. Nekega dne je bila s svojo poldrugoletno sestrico Marinko na dvorišču. Medtem, ko je imela Majda opravka s svojimi punčkami, je stopila Marinka na klopco ter se nagnila v čeber vode, ki je stal zraven. Ko se je Majda ozrla in zapazila sestrico, da tiči z glavico v čebru, je skočila naglo in tiho brez vsakega krika tja, zagrabila z vso svojo močjo sestrico za obleko in jo postavila na tla. Potem je šele jela klicati mamo, naj osuši Marinki mokro glavico. Če bi bila zamudila Majda le nekaj minut, bi bila sestrica utonila. Na ta svoj čin je Majda po vsej pravici ponosna.

Beletova Majda je tudi prav dobrega srca. Ako sreča na stopnicah berača ali ga vidi, da čaka pred vrati kake druge stranke v hiši, mu pravi: »Le pridite k nam, pri nas že dobite kaj!«

Aha, čujem jo, zdaj prihaja!

»Kje pa je gospa?« vpraša.

»Naša mama piše v svoji sobi, ne smeš zdaj tja!« odgovori naša Dana.

»Pa moram, moram ji povedati, kaj je rekla naša mama!« Še ni tega dobro izgovorila in že je stala pri meni.

»Veste, kaj je mama rekla? Rekla je, da sem se tu pri vas naučila govoriti lepo slovenski. Nič več ne rabim spačenih ali pokvarjenih besed. Vi ste res pravi Slovenci, zato moram biti še več pri vas; ali ne?«

Še ni dobro vsega izgovorila, je že odfrčala. Slišim jo, kako pripoveduje naši Dani, da je oče kupil tako velik voziček, da bo lahko njo in sestrico Marinko peljal na izprehod. »Če boš hotela, pojdeš pa ti, Dana, enkrat namesto mene. Oče bo peljal voziček, jaz pa pojdem zraven,« je dejala v svoji dobrosrčnosti.

Tiho, tiho je ob Soči.

*Tiho, tiho je ob Soči,
niti list ne zašumi...
Samo žalost, naša žalost
tam pokoja ne dobi.*

*Kamor greš, beseda naša
sega v dušo in v srce,
le ob Soči, tam ob Soči
naj glasiti se ne sme?*

*Vendar ni moči na svetu,
ki bi vzela nam to moč!
Bratje, še je v nas mladosti,
da prispemo na pomoč.*

*Dan zasvetil bo ob Soči,
dan pravice in moči,
ko ob Soči naša žalost
v radost se izpremeni.*

Ivan Albreht.